

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XIX, NR.10(222)/2015

BULETIN DE INFORMAȚII

OCT. 2015

De ce caută omul contemporan semne, minuni și vindecări paranormale? un răspuns ortodox

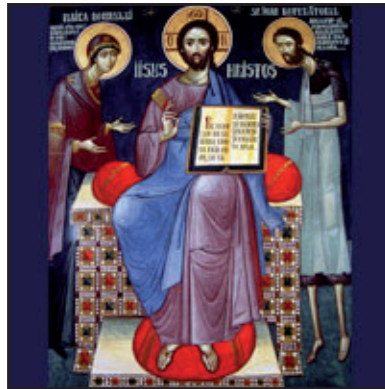
Forme eronate de evlavie

Cu toate că majoritatea românilor se declară creștini ortodocși care țin la tradiția și cultura strămoșească, evlavia multora dintre ei este deviată spre forme eronate de manifestare a ei. Mai mult, există și în motivația lor religioasă o anumită obsesie terorizantă a „farmecelor” și „făcăturilor” necurate, obsesie care deseori îi paralizează în demersul lor rațional-iubitor către Dumnezeu. Relația de iubire cu Dumnezeu, liberă și conștientă, este astfel disprețuită și chiar înlocuită cu una contractuală, magică, marcată pregnant de o frică de natură ocultă. De aceea creștinii trebuie lămuriiți în credință ca să nu se lase intimidați de meșteșugirile diavolului și ale proorocilor lui.

Credință și credulitate

„Credința este o putere de legătură care înfăptuiește unirea desăvârșită, nemijlocită și mai presus de fire a celui ce crede cu Dumnezeu Cel crezut”. Ea presupune deci deschiderea omului, prin puterea harului dumnezeiesc, către dialogul iubitor cu Dumnezeu. Iar actul de credință angajează omul întreg, cu tot sufletul și cu tot trupul. Credința nu e doar o adeziune intelectuală la învățătura creștină despre Dumnezeu, ci este un mod de viață susținut de harul divin. De fapt este răspunsul mulțumitor al omului la chemarea iubitoare a lui Dumnezeu, Cel ce ne-a iubit mai întâi și S-a descoperit nouă. Credința se bazează, așadar, pe acceptarea făgăduințelor lui Dumnezeu Care ni Se descoperă prin Iisus Hristos și pe împlinirea poruncilor Lui în viață. Credința folosește puterile rațiunii, dar descoperă omului taine, realități duhovnicești și dumnezeiești superioare rațiunii și, prin aceasta, dă omului un nou orizont în cunoașterea lui Dumnezeu și a lumii zidite de El. Prin „credința

lucrătoare prin iubire” (Galateni 5, 6), omul îl întâlnește pe Dumnezeu, Cel ce este mai presus de toate, se unește iubitor și înțelegător cu El, se face el însuși templu sfințit al lui Dumnezeu și centru de iradiere a iubirii Lui între semenii.

Credulitatea însă, ca stare de acceptare simplă, fără discernământ și fără rezerve a unor învățături, este o atitudine nefirească și păguboasă a omului lenș față de cele ale vieții spirituale. Acesta caută și așteaptă mereu soluții ieftine, fără nevoie, fără Cruce adică, nu-și folosește trezvia și rațiunea în posibilitățile lor firești, ci și le adoarme printr-o nepunere a lor în lucrare, devenind astfel o țintă foarte ușor de atins de către cei care nu doresc mântuirea oamenilor. Astfel, speculând neștiința și naivitatea multora în materie de viață religioasă, numeroși prooroci, medii și vindecători, apăruiți mai ales în ultimii ani, unii mai exotici, alții mai tradiționaliști, le exploatează credulitatea, într-un mod plin de viclenie...

Falsul misticism

„... Ca să dăm o definiție aproximativă a falsului misticism, am putea spune că el este o dispoziție a sufletului, care așteaptă sau vede la tot pasul un miracol, caută sau vede neconținut vedenii și îmbracă pe fiecare

persoană mai deosebită în aureolă supranaturală”. Departate de aparențele atractive și performanțele metafizice senzaționale oferite de falsul misticism, viața spirituală în Ortodoxie presupune o creștere morală a omului credincios, creștere fără de care orice experiență religioasă își pierde legitimitatea. Sfinții Părinți au formulat cel mai limpede învățătura despre **treptele desăvârșirii creștine** sau ale urcușului duhovnicesc.

Cea dintâi treaptă (...) este curățirea sufletească și trupească de patimi (treapta nevoițelor ascetice), fără de care nimeni nu poate spori și nici nu-L poate vedea (cunoaște, înțelege) pe Dumnezeu. Urmează treapta contemplării duhovnicești a rațiunilor divine din natură și din Scriptură. Elanul minții în cunoașterea iubitoare a lui Dumnezeu, după ce au fost depășite toate piedicile păcatului, se intensifică progresiv, pe măsura unirii cu Mântuitorul Hristos prin rugăciune neîncetată. Astfel, intrând în odihna iubirii dumnezeiești, omul pășește pe treapta a treia, a îndumnezeirii prin har, a părtășiei tot mai depline la viața și fericirea dumnezeiască. Pe de altă parte, „credinciosul angajat de dezechilibrul său într-o experiență falsă stabilește relații arbitrare între cauze și efecte, face abstracție de corelația obiectivă și rațională dintre fenomene și se antrenează în excese și generalizări unilaterale. Mizează și pe false intuiții și principalizează sentimente nebuloase, accentuând până la exclusivitate pe afectivitate, în dauna vieții raționale, a simțirii raționale de care vorbesc Părinții.

Ortodoxia a pus un accent deosebit pe paza minții și a inimii, pe introducerea minții în inimă, care are și acest sens de colaborare a intelectului cu simțirea.”
Plecând de la acest dezechilibru duh-

ovnicească între rațiune și simțire, între cunoașterea Tradiției Bisericii și simularea ei fragmentară la exterior, „credinciosul” angajat în false experiențe mistice se îndepărtează de reperele unei vieți religioase sănătoase, luându-și libertatea nu numai de a crea alte repere (cele proprii îi devin singurele normative), ci și de a le propaga între apropiații lui.

Așadar, cunoașterea și asimilarea Tradiției ortodoxe autentice ferește orice credincios ortodox de excese, de exagerări și de erori dogmatice și mistice, uneori chiar fatale mântuirii personale și comunitare prin Biserică.

Cauzele falsului misticism sunt multiple. De cele mai multe ori ele se conjugă în proporții diferite de la caz la caz, nuanțând într-un fel specific fiecare deviere mistică. Unele sunt cauze ivite dintr-o viață spirituală degenerată în superstiții și practici oculte. „Mulți dintre cei care practică formele magiei și ale superstiției socotesc că nu păcătuiesc față de Dumnezeu, ci chiar îl servesc. Ceea ce dă practicilor magice un caracter de fals misticism este convingerea celor ce recurg la ele că intră oarecum în contact cu lumea de dincolo, supranaturală.” Tocmai această ofertă a contactului și a ajutorului imediat ce vine din lumea nevăzută atrage mulți oameni spre respectivul domeniu...

Alte cauze sunt cele patologice, bolile și deranjamentele psihice, care produc și alimentează deseori falsul misticism. Unele tulburări și stări de boală se datorează multora dintre așa-numitele viziuni și comunicări cu ființe din alte lumi. „Ele sunt susținute însăși de o frământare religioasă în cei ce le produc, ca și în cei care le acceptă, spre deosebire de manifestările ocultismului, care sunt lipsite de o frământare religioasă, deși sunt însoțite și ele de un fior al întâlnirii cu nevăzutul...”

Între cauzele morale ale evlaviei false amintim ignoranța, lăcomia și prezumpția (închipuirea de sine).

Deseori azi, mentalitatea magică, lăcomia și prezumpția se întâlnesc în unul și același impostor, care, exploatănd ignoranța creștinilor, devine promotorul pe scară largă al unor experiențe și fenomene paranormale... Neștiința este, așa cum spunea Sfântul Marcu Ascetul, maica tuturor relelor. Ea este unul dintre cei trei uriași puternici ai diavolului (alături de uitare și nepăsare), sub ocrotirea cărora se furișează toate patimile în suflet. De aceea, omul are datoria să lupte ne-

conținut pentru alungarea din sine a neștiinței... La adăpostul ignoranței se instalează în suflet și falsul misticism.” Din ignoranță și neștiința crasă a naturii și legilor ei apare o gravă confuzie între lumea naturală și cea supranaturală, depreciindu-le pe amândouă și neapreciind niciodată raportul just dintre ele. Or, a pune intervențiile supranaturale și personale ale lui Dumnezeu în rând cu manifestările unei naturi impersonale înseamnă a uita că trebuie să trecem prin granița învierii cu Mântuitorul Hristos pentru a ne întâlni cu lumea supranaturală...„Dar falsul misticism e alimentat nu numai de o ignoranță de ordin intelectual, ci și de o ignoranță de ordin moral. Datorită acestei ignoranțe, credinciosul așteaptă scăparea de anumite greutăți nu de la o îndreptare a vieții sale, ci de la miracole care îl dispensează de eforturi morale în vederea îndreptării vieții sale. Asemenea miracole i se promet nu numai de vrăjitori, ci, din păcate, și de unii păstori sufletești, care prezintă rugăciunea lor ca deplin eficace prin ea însăși, fără să fie însoțită și de rugăciunea și îndreptarea morală a credincioșilor... Rugăciunea își are totuși rolul principal tocmai în faptul că se face piatră de hotar pentru o viață îndreptată sau susține o astfel de viață. De aceea, e necesară și rugăciunea credinciosului, nu numai a preotului, pentru scăparea de necazuri. Orice preot ar trebui...să folosească prilejurile când credincioșii vin să-i ceară ajutorul pentru a scăpa de necazuri pentru a le da o învățătură despre viața pe care trebuie să o ducă.

Sfinții Părinți arată neconținut cum întreaga fericire și mântuire a oamenilor depinde de virtuțile lor... Trebuie să judecăm lucrurile cu sinceritate și să răspundem cinstit la întrebarea: în ce proporție se află în credincioșii noștri preocuparea pentru Jertfa și Învierea lui Hristos, pentru mântuirea prin împreună-răstignire cu El, cu preocuparea pentru scăparea din diferitele necazuri ale vieții prin tot felul de practici care nu au nici o legătură cu opera de răscumpărare a Domnului și cu angajamentele morale care decurg din ea? Să recunoaștem că toți avem o parte de vină pentru această situație, dacă nu pentru promovarea pozitivă a acestor practici și preocupări, semne ale necunoașterii înaltei esențe a creștinismului, cel puțin pentru puțină noastră râvnă în opera de luminare a credincioșilor!

O a doua cauză morală, care creează fenomene de fals misticism, este lăcomia. Lăcomia susține practicile vrăjitorilor, dar o întâlnim, din păcate, și la unii slujitori ai altarelor, care tolerează ignoranța religioasă a credincioșilor, dându-se drept făcători de adevărate miracole. Învățarea credincioșilor că scăparea de necazuri depinde, în primul rând, de o viață de muncă și seriozitate morală, nu convine nici acestor falși păstori, nici credincioșilor (căci le pune povara unor îndatoriri de viață și a unor responsabilități al căror gust nu se capătă decât cu vremea, după o anumită creștere moral-spirituală a omului). Predică stăruitoare, învățarea, sfătuirea credincioșilor nu sunt însoțite sau urmate numaidecât de o monedă, ca hârtiuța de la acatist. Și se preferă moneda credinciosului în locul mântuirii lui. Astfel, credinciosul e lăsat în întineric, în loc să fie luminat neconținut asupra însușirilor lui Dumnezeu, asupra jertfei lui Hristos, asupra condițiilor morale cu ajutorul cărora omul poate crește în unirea cu Hristos și se poate mântui. Fără multă greutate, acești falși păstori încep să creadă ei înșiși că au puteri miraculoase. Și iată cum o a treia cauză morală care susține falsul misticism este prezumpția!

Prezumpția este specifică oricărei mentalități magice. Căci, în vreme ce mentalitatea religioasă cere smerit ajutorul lui Dumnezeu, mentalitatea magică, necunoscând pe Dumnezeu ca Persoană liberă, ci crezând doar în forțe impersonale, deci lipsite de libertate, socotește că poate dispune de ele, deci îl face pe credincios să se creadă superior lor. (...)

Puterea lui Dumnezeu e cerută cu smerenie, rămânând ca Dumnezeu să o dea sau nu, după bunăvoința Lui. ... Când vreun preot sau călugăr cere unei mame să-i aducă fotografia fiului dispărut și când, după ce i se aduce și privește la fotografie, declară pe un ton sigur «Ți-l aduc!» se comportă nu ca un reprezentant al religiei, ci al magiei, adică se socotește nu slujitorul smerit al lui Dumnezeu, ci dispunătorul anumitor puteri obscure.” ... În Ortodoxie Părinții insistă pe **virtutea trezviei**, care ferește sufletul de încolăcirile duhului vicelan și-l ține pe om cu mintea la Dumnezeu și cu picioarele pe pământ. Nelucrându-și credința prin fapte bune față de semenii (deoarece le consideră inutile mântuirii), ei se refugiază într-o lume imaginară, considerându-se „aleși” și mereu demni de mesaje și

intervenții speciale ale lui Dumnezeu. Din cele prezentate până aici se poate observa clar „o oboseală, o lipsă de curaj în fața vieții, o teamă de viață, un refugiu în falsa mângâiere că Dumnezeu sau cine știe ce forță supranaturală face totul în locul omului.

Despre râvna sufletească și cea duhovnicească

Oamenii din lume și mulți dintre cei ce duc viața monahicească, datorita neștiinței lor, laudă mult râvna trupească și sufletească, nepricepând că izvoarele ei sunt părerea de sine și trufia. Aceasta râvnă ei o preamăresc ca râvnă pentru credință, pentru evlavie, pentru Biserică, pentru Dumnezeu. Ea constă în osândirea și acuzarea mai mult sau mai puțin aspră a celorlalți, pentru greșelile lor în privința moralei și pentru cele împotriva bunei orânduiri și întocmirii bisericesti...

Cel ce se hotărăște, de capul lui, să-l acuze pe fratele sau să îi facă observație, acela arată limpede că se socoate mai înțelept și mai virtuos decât cel acuzat de el...

Se cuvine să ne aducem aminte de porunca Mântuitorului: "De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, și bârna din ochiul tău nu o iei în seamă ? Sau cum vei zice fratelui tău: Lasă să scot paiul din ochiul tău și iată bârna este în ochiul tău ? Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău" (Mat.7, 3-5).

Ce este această - bârnă ? Este cugețarea trupească, groasă ca o bârnă, care răpește orice putere și orice corectitudine puterii vazătoare datorite de Ziditor minții și inimii. Omul mânat de cugetarea trupească nu poate nicicum să judece drept - nici despre propria lui stare lăuntrică, nici despre starea aproapelui. El judecă despre sine însuși și despre ceilalți după felul în care se închipuie el însuși pe sine și după felul în care îi apar ceilalți pe dinafară, potrivit cugetării sale trupesti - bineînțeles, greșit; și de aceea l-a numit Cuvântul lui Dumnezeu, pe bună dreptate, fățarnic.

Creștinul, după ce a fost tămăduit prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu, primește o vedere dreaptă a propriei sale întocmiri sufletești și a întocmirii sufletești a aproapelui. Cugețarea trupească, lovind ca o bârnă pe aproapele care a greșit, întotdeauna îl tulbură, nu arareori îl pierde, niciodată nu aduce și nici nu poate aduce folos, nu are nici un pic de putere asu-

E a patra cauză a falsului misticism. (...) Omul trebuie să îmbrățișeze realitatea și în ea să lucreze. E greșit să o lase pe aceasta în seama lui Dumnezeu, iar el să se refugieze fricos în lumea ireală a visurilor. Falsul misticism este în definitiv fuga de realitatea creată

pra păcatului. Dimpotrivă, cugetarea duhovnicească lucrează numai asupra neputinței sufletești a aproapelui, miluindu-l, tămăduindu-l și mântuindu-l.

Este vrednic a fi luat în seamă faptul că, după dobândirea înțelegerii duhovnicești neajunsurile și păcatele aproapelui încep să pară de foarte mică însemnătate, răscumpărate fiind de Mântuitorul și lesne de tămăduit prin pocăința...

Cugetarea trupească vede la aproapele păcate care nu sunt nicidecum: din această pricină, cei atrași de râvna lipsită de judecată au căzut adesea în clevetirea aproapelui și s-au făcut unealtă și jucărie a duhurilor căzute.

Dacă vrei să fii un fiu credincios și râvnic al Bisericii Ortodoxe, atinge-ți țelul prin împlinirea poruncilor evanghelice legate de aproapele.

Nu îndrăzni să-l lauzi! Nu îndrăzni să-l înveți! Nu îndrăzni să-l lovești și să-l mustri! Acestea nu sunt fapte ale credinței, ci ale râvnei lipsite de judecată, ale părerii de sine, ale trufiei. L-au întrebat pe Pimen cel Mare: ce este credința ? Cel Mare a răspuns: "Credința stă într-aceea ca să petreci în smerenie și să faci milostenie" (Pateric), adică a te smeri înaintea aproapelui și a-i ierta toate supărările și jignirile, toate greșelile lui... Să lăsăm judecata asupra oamenilor și acuzarea lor în seama acelor pe ai căror umeri a fost așezată îndatorirea de a-i judeca pe frații lor și de a-i îndrepta. "Cel ce are râvnă mincinoasă - a spus Sf. Isaac Sirul - bolește de boală grea. O, omule care crezi că-ți pui râvna împotriva bolilor străine, tu te-ai lepădat de sănătatea sufletului tău ! Ostenește-te cu osârdie pentru sănătatea sufletului tău. Iar dacă vrei să doftoricești pe cei neputincioși, apoi află că bolnavii au mai multă nevoie de îngrijire decât de muștrări aspre. Ci tu, fără a ajuta pe alții, te bagi pe tine însuși în boală grea și chinuitoare. Această râvnă nu se vedește în oameni prin vreunul din chipurile înțelepciunii, ci se numără printre neputințele sufletului, este semn al sărăciei înțelegerii (duhovnicești), semn al neștiinței celei mai de pe urmă.

de Dumnezeu într-una visată de om, o fugă de realitatea prin care se ajunge la Dumnezeu în una care nu are nici o ieșire, nici un drum spre Dumnezeu.

*Ieromonah Adrian Făgețeanu
Ieromonah Mihail Stanciu*

Începutul înțelepciunii Dumnezeiești este liniștea și blândețea, care țin de măsura sufletului mare și întărit, de cel mai trainic chip al cugetării și poartă neputințele omenești.

"Ci voi, cei tari", spune Scriptura, "purtați neputințele celor neputincioși" (Rom. 15, 1) și: "pe cel ce greșește îndreptați-l cu duhul blândeții" (Gal. 6, 1). Pacea și răbdarea le numără Apostolul printre darurile Sfântului Duh" (Cuvântul 89).

În alt cuvânt Preacuviosul Isaac grăiește: "Să nu urăști pe păcătos, căci cu toții suntem păcătoși. Dacă tu pentru Dumnezeu te pornești împotriva lui (a păcătosului), atunci varsă pentru el lacrimi. Dar pentru ce îl urăști ? Urăște păcatele lui, iar pentru el roagă-te, și prin aceasta te vei asemana lui Hristos, care nu Sa mâniat asupra celor păcătoși, ci se ruga pentru ei...

Mare nenorocire este părerea de sine. Mare nenorocire este lepadarea de smerenie! ... Fiind întrebat, vorbește cu cea mai mare chibzuință și modestie, ca să nu te rănești pe tine cu slava deșartă și cu trufia, iar pe aproapele cu un cuvânt greu și nesocotit.

Atunci când, pentru osteneala ta în via poruncilor, Dumnezeu te va învrednici să simți în suflet râvna Dumnezeiască, atunci vei vedea limpede că râvna aceasta te va îndemna la tăcere și smerenie înaintea aproapelui, la iubire față de el, la miluirea lui și la compătimirea pentru el, precum a spus Sf. Isaac Sirul (Cuvântul 38). Râvna Dumnezeiască este foc, dar care nu aprinde sângele! Ea stinge în acesta aprinderea, aducându-l într-o stare de tihnă (Filocalia). Râvna cugetării trupesti este întotdeauna împreunată cu aprinderea sângelui, cu năvălirea a numeroase patimi și închipuiri. Urmările râvnei oarbe și neștiutoare, dacă aproapele i se împotrivesc, sunt de obicei, mânia asupra lui, ranchiuna, spiritul de răzbunare în felurite chipuri, iar dacă acesta se supune - mulțumirea de sine plină de slava deșartă, ațâțarea și înmulțirea cugetării trufașe și a părerii de sine.

*Sfântul Ignatie Briancianinov-
"Despre înșelare"*

Omul modern

Trăim într-o lume plină de tehnică și știință modernă, în care mulți cred numai în ceea ce poate fi dovedit. Am o poveste pentru voi, care vrea să ne încurajeze să luăm în considerare și ceea ce nu se poate explica.

Odată, un om modern s-a rătăcit într-un deșert. Timp de două zile și două nopți rătăci el încoace și încolo.

Omul: Cât de mult timp îi trebuie unui om să fie însetat și înfometat?

Așa se întreba el mereu. După trei zile el era complet deshidratat. De la atât de mult soare, capul lui era deja complet ars și avea febră. Acum credea că aude soarele.

Soarele: Nu merge mai departe spre sud, pentru că atunci îți strălucesc în față și îți va fi greu. Du-te spre nord, și atunci vei găsi calea de ieșire din deșert.

Omul: Soarele nu poate să vorbească. Am halucinații.

Așa că el merse mai departe pe drumul greșit și nu găsi strada care să-l scoată din deșert. Dar după un timp a întâlnit un șarpe.

Șarpele: Nu continua să mergi în această direcție. Urmează-mă pe mine deoarece știu unde poți găsi apă.

Omul: Un șarpe nu poate să vorbească. Am halucinații.

Așa că merse el mai departe, dar nu găsi fântâna pe care un beduin o săpase cu multe secole în urmă. Pe când era miezul zilei iar soarele era cel mai fierbinte, întâlni un scorpion.

Scorpionul: Haide cu mine. Foarte aproape există o stâncă la umbra căreia te poți odihni.

Omul: Un scorpion nu poate să vorbească. Am halucinații.

Așa că merse el mai departe prin arșița amiezii. Deodată a vazut o oază.

Omul: Acesta trebuie să fie o Fata Morgana. Este un miraj! Natura vrea să-și bată joc de mine și mă face nebun. Cât de rea este natura cu mine.

Așa că el se împiedică și căzu direct în oază lângă un smochin. Acum smochinul vorbi cu el.

Smochinul: Mănâncă din fructele mele pentru că sunt dulci și îți vor da putere nouă.

Omul: Asta nu e posibil. Un copac nu poate să vorbească. Aceasta este o halucinație a foamei.

Așa că făcu el încă câțiva pași mai departe și se opri în fața unui izvor. Acesta îi spuse.

Izvorul: Bea din mine. Apa mea vine din adâncul pământului. Este proaspătă și răcoroasă. Așa vei putea trăi.

Dar omul nu i-a mai răspuns acestuia. Cu un blestem slab pe natura rea a căzut chiar lângă izvor. Doar câteva ore mai târziu, au venit doi beduini.

- Poți să înțelegi aceasta? Smochinele-i cresc aproape în gură. El trebuia doar să întindă mâna.

- Și atât de aproape de izvor, el se află în mijlocul celei mai frumoase oaze. El a murit înfometat și însetat. Cum e posibil așa ceva?

- El era cu siguranță un om modern care a crezut numai în ceea ce se poate dovedi!

(scenetă jucată de copiii din parohia Nürnberg la serbarea de vară în 2014)

INFORMAȚII

Din agenda

Părintelui Mitropolit Serafim

4 sept. - slujește Taina Sf. Maslu în Catedrala din Nürnberg.

6 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia din Augsburg (Pr. Ciprian Suci).

7-9 sept. - participă la Tirana (Albania) la Întâlnirea anuală: "Oameni și religii" organizată de Comunitatea S. Egidio din Roma. Vorbește despre: „Harul

12 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Filia din Kaiserslautern (Pr. Constantin Papuc). Seara, slujește Sf. Maslu în Parohia Saarbrücken urmat de o Seară Duhovnicească.

13 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică în Parohia Saarbrücken cu prilejul hramului. Participă la agapă.

14 sept. - Înălțarea Sf. Cruci - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

18 sept. - slujește Taina Sf. Maslu la Parohia din Berlin (Protos. Clement Lodroman) și ține cuvânt de învățătură.

19 sept. - participă în Domul din Berlin la instalarea noului arhiepiscop catolic de Berlin, Dr. Heiner Koch. Seara, slujește în biserica din Berlin Vecernia, urmată de o Seară duhovnicească.

20 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Berlin

25 sept. - slujește Taina Sf. Maslu în Catedrala din Nürnberg.

26 sept. - participă la Mănăstirea Speinshard (Bayreuth) la "Ziua creației" organizată de Episcopia catolică de Regensburg.

27 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg. După masă, participă la Diaconia din Neuendettelsau la ceremonia de pensionare a Prof. Rector Hermann Schoenauer în cadrul căreia îi conferă Ordinul Sf. Martiri Brâncoveni.

30 sept. - noaptea, slujește Privegherea cu Sf. Liturghie în Catedrala din Nürnberg de sărbătoarea Acoperământul Maicii Domnului.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

8 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

13 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Giessen (paroh P.C. Pr. Dorin Petrușe) cu prilejul hramului; participă la agapă.

14 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

15 sept. - participă la lucrările Comisiei Liturgice a Conferinței Episcopilor Ortodocși din Germania.

20 sept. - în sobor de clerici, slujește Sf. Liturghie la Biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München cu prilejul hramului Centrului Bisericesc; participă la agapa festivă.

22 sept. - seara, în cadrul zilelor "Sf. Siluan", săvârșește Taina Sf. Maslu, la Capela Sf. Siluan. Participă și P.C. Protosincel Matei Bilauca, starețul Mănăstirii de la Șinca nouă și alți clerici din München și împrejurimi.

23 sept. - seara, în cadrul zilelor "Sf. Siluan", săvârșește Vecernia la Capela Sf. Siluan; în continuare program de spovedanii.

27 sept. - slujește Sf. Liturghie și predică la Innsbruck (paroh P.C. Pr. Mircea Ioan Oniga).

Rumänische Orthodoxe Metropolie (KdöR)

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG
IBAN: DE 65 7509 0300 0001 1678 04
BIC: GENODEF1M05